

פניני השבוע

יו"ל לע"נ הרה"ח רבי ברוך בענדיט ב"ר משה נחום ליכטנשטיין זצ"ל

משגיח רוחני דישיבת "שער אליעזר" קרעטשניף

בעזה"ת, פרשת פינחס תשע"ב

פינחס בן אלעזר וגו' השיב את חמתי מעל בני ישראל (כ"ה – י"א)

משל למלך שהיה לו בן יחיד חביב אשר נפשו היתה קשורה בנפשו, פעם אחת הכעיס הבן את אביו כעס גדול עד שאביו גרשו מעל פניו ולא רצה להוסיף ולראותו. גלה הבן משולחן אביו וחי כאחד העניים. אחד מאוהביו של המלך שמע את הדברים ודיבר על לבו רבות עד שהצליח להסיר את חמתו של המלך מעל בנו ואף הסכים בשמחה שישוב אל הארמון. באותה שעה שמח המלך שמחה כפולה, גם שחמתו שבערה בו זמן כה רב, שככה, וגם שחימה זו עברה וסרה מעל בנו האהוב. והנמשל הוא שהפסוק משבח את פינחס בשני דברים, האחד ש"השיב את חמתי", ועוד שעשה זאת "מעל בני ישראל" האהובים למקום.

(הרה"ק רמ"מ מקאסוב זיע"א)

לכן אמור הנני נותן לו את בריתי שלום (כ"ה – י"א)

"אמר הקב"ה בדין הוא שיטול שכרו" (מד"ר). והענין הוא דאיתא בחז"ל (קידושין ל"ט) "שכר מצוה בהאי עלמא ליכא", מפני החשש שמא יקלקל אדם את מעשיו מתוך כך "וישמן ישורון ויבעט", ויצא שהשכר הזה יגרום לו הפסד, אבל אמחז"ל (יומא דף פ"ז) "כל המזכה את הרבים אין חטא בא על ידו", ופינחס הרי קידש שם שמים וזיכה את הרבים, וע"כ אפשר לתת לו שכרו מיד, כי ע"י כך שזיכה את הרבים יזכה שלא יקלקל את מעשיו, ולכן "בדין הוא שיטול את שכרו"

(כתב סופר זיע"א)

בקנאו את קנאתי בתוכם (כ"ה – י"א)

פינחס הראה לעם ישראל דרך של מסירות נפש וקנאת ה', וכאשר ראו בני ישראל את הדבר השכילו ללמוד מכך את מידת המסירות נפש והקנאה לכבוד ה' יתברך, וזה מה שאומר הפסוק "בקנאו את קנאתי בתוכם", ללמדנו שהעובדה שקינא בפניהם את קנאת ה' החדיר את הדבר "בתוכם".

(הרה"ק רבי אלימלך מליזענסק זיע"א)

ולא כיליתי את בני ישראל וגו' הנני נתן לו את בריתי שלום (כ"ה – י"א - ב)

אע"פ שקנאות היא לכאורה היפוכו של השלום ונראית כמחלוקת, בכל זאת אמרה תורה כי קנאות אמיתית וכשרה מביאה דווקא את השלום.

(כתנות אור)

ובני קורח לא מתו (כ"ו – י"א)

כיוון דאפתטותא דמשה בכל דרא ודרא בכל נפשא ונפשא (תיקוני זוהר תיקון ס"ט) ובכל איש יהודי יש ניצוץ של משה רבנו ע"ה, לכן גם בני קורח לא מתו, דכשיש ניצוץ מן הקדושה יש כנגדו ניצוץ של קורח שהם המתנגדים לכל דבר שבקדושה.

(כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א)

את קרבני לחמי לאשי וגו' (כ"ח - ב')

"את קרבני", הקרבן המקובל עלי ביותר, הוא "לחמי לאשי" שתתנו לחם לאנשי.

(הרה"ק רבי פינחס מקאריץ זיע"א)

את הכבש אחד תעשה בבוקר וגו' (כ"ח - ד')

מעשה בחסיד אחד סוחר בכבשים, שהגיע אל רבו הרה"ק ה"אוהב ישראל מאפטא זיע"א, ותיאר בפניו את הקשיים הרבים שיש לו בגידול הצאן. לפתע פרצה אנחה גדולה מעומק לבו הטהור של הרבי ואמר: אתה מדבר על הכבשים שלך, בעוד אתה מתעלם לגמרי מהאסון הכבד שקרה לעם ישראל הבוקר. נבהל החסיד ושאל: הבוקר? איזה אסון אירע? לא שמעתי דבר. השיב הרבי: כנראה שכחת שבית המקדש עומד בשיממותו ובני ישראל לא יכולים להקריב הבוקר את קרבן התמיד. בעוונותינו הרבים לא זכינו לקיים את הכתוב "את הכבש אחד תעשה בבוקר".

ואמרת להם זה האשה אשר תקריבו לה' כבשים בני שנה תמימים שנים ליום עלה תמיד, את הכבש אחד תעשה בבוקר ואת הכבש השני תעשה בין הערבים (כ"ח - ג' - ד')

נוהג שבעולם לפייס אחד את השני בערב יום הכפורים, אמנם באמת לו זו הדרך הנכונה, אלא יהודי צריך למחול לחברו כל השנה על כל דבר רע שעשה לו, וכן אם חטא אדם כנגדו בלילה, ימחול לו קודם שיאיר השמש (כנודע מזוה"ק) ולא לכבוש כעסו על חברו שנה תמימה. וזהו הרמז "ואמרת להם זה האשה אשר תקרבו לה" שתעשו לו נחת רוח, "כבשים בני שנה" רוצה לומר דבר הכבוש בלבכם שנה תמימה עד ערב יום הכיפורים, לא תעשו כן. אלא "שנים ליום" שתי פעמים ביום, "את הכבש אחד תעשה בבוקר" מה שכבוש בלבם, תעשו, מלשון תיקון, בבוקר, קבל עליך מצות "ואהבת לרעיק כמוך", "ואת הכבש השני תעשה בין הערביים" קודם השינה, תמחול לחבריך על כל דבר פשע שעשה כנגדך.

(הרה"ק רבי יצחק מדרהוביטש זיע"א)

כל חגי ישראל רגלים ומועדים נשתבצו בפרשת פינחס, כי ברוב השנים נקראת פרשה זו בימי בין המצרים, ימים שבני ישראל מתאבלים ומיצרים על חורבן בית המקדש וירושלים, וחס הקב"ה על בניו שמתוך המיית לבבם וגודל צערם, לא יפלו ח"ו בעצבות, לכן קבע להם פרשת המועדים שתהא נקראת בימים אלה, שמשב רוח של נחמה נושב להם ממנה ומחיה את נפשות בני ישראל, שהם נזכרים, מאמינים ויודעים שלא לעולם צרה וצוקה, ועוד עתידים הם הימים האלה להיות לימים טובים גדולים, לשמחה ולששון לבית ישראל.

(בני יששכר זיע"א)

שבת אותיות בשת

איתא בספה"ק "ברכת אהרן" מקארלין, ששבת הם אותיות בשת, "אז מישעמט זין פאר שבת, קעמען פילין א טעם אין שבת קודש (אם מתביישים מפני השבת, אזי יכולים להרגיש טעם בשבת קודש), וכן איתא בשם ה"חידושי הרי"ם" זיע"א שאמר בשם האריז"ל זיע"א, שהבושה היא ההכנה לשב"ק, שהבושה שורפת את הפסולת, ועי"ז זה זוכים להארה בשבת.